

[Grethe Fenger Møller]

Først vil jeg gerne rette en tak til hr. Brusvang. Jeg synes, det er meget glædeligt, at der i CD også er personer, der har forståelse for, at gennemførelsen af regeringens forslag om efterløn kommer til at betyde, at vort erhvervsliv får pålagt endnu flere omkostninger og byrder. Det fremgik ikke helt klart af hr. Melchiors indlæg, at der også i CD er personer, der har denne opfattelse.

Arbejdsministeren var inde på betragtninger om, hvorvidt gennemførelsen af efterlønsforslaget betyder, at der er nogen tjenestemænd, der kommer til at gå så meget som en krone eller en øre ned i førtidspension. Nej, det er der ikke, men det er heller ikke afgørende. Det, der sådan set er afgørende i denne sag, er, om regeringen ønsker at føre indkomstpøolitik. Hvis man ønsker at føre indkomstpøolitik, så må man også erkende, at det er vigtigt, at der er balance mellem forskellige grupper i vort samfund.

Da vi sidste gang havde overenskomstforhandlinger, pålagde folketinget arbejdsmarkedets parter at holde sig inden for en 6 pct.s lønramme. Men gjorde man det? I praksis viste det sig, at det var tjenestemændene, der holdt sig inden for denne 6 pct.s lønramme, mens der inden for alle andre områder var lønglidning. Der var altså skabt en ubalance mellem tjenestemændene og andre.

Nu kommer der så et forslag fra regeringen om efterløn, som også skaber en forøget ubalance mellem tjenestemændene og andre grupper i samfundet. Tror man virkelig, at tjenestemandsgupperne vil acceptere dette? Tror man ikke, at når man skal til at forhandle overenskomster, så vil tjenestemændene sige: vi må have kompensation for den ubalance, der er gennemført, vi må have indhentet det efterslæb, vi har; vi må også have dækket det, som efterlønsordningen medfører, og vi må sørge for, at der kommer en indkomstpøolitik, som dækker alle grupper. Hvis regeringen ønsker at føre indkomstpøolitik, så havde det været rimeligt, at regeringen også havde taget disse ting med ind i sine overvejelser.

Så spurgte arbejdsministeren, om det konservative folkeparti ønsker at gøre tjenestemændenes pensionsordning til en social ordning. Nej, det gør vi ikke. Vi ønsker at oprettholde det nuværende tjenestemandssystem. Det konservative folkeparti har hele tiden meget stærkt sagt, at vi ønsker at bevare tje-

nestemandssystemet. Vi mener, at det er vigtigt, at vi har et tjenestemandssystem for at have en uafhængig centraladministration, og vi er også det parti, der har bakket tjenestemændene op og stået som garant for dette uafhængige tjenestemandssystem på tidspunkter, hvor socialdemokratiet ikke har gjort det. Pensionsordning er knyttet til tjenestemandsbegrebet, og uden en pensionsordning har man heller ikke nogen garanti for, at man har et uafhængigt tjenestemandssystem.

Jørgen Jensen (DKP):

Det var egentlig min opfattelse, at vi ved anden behandling og under udvalgsarbejdet havde diskuteret denne sag igennem. Det er kun en enkelt bemærkning fra arbejdsministeren, der får mig til at tage ordet.

Arbejdsministeren siger: hvis ikke man kan få det bedste, så man man tage det næstbedste, blot der er fremskridt i det. Det er vi helt enige om. Men det rejser altså også spørgsmålet, hvem det er, der sikrer, at det bliver det næstbedste, hvem der har ansvaret for det. Det, der er en kendsgerning, er, at det er socialdemokratiets binding til venstre, som gør, at man ikke ville tage ved lære og rette de ting, som jeg har nævnt tidligere kan virke umenneskeligt over for visse kredse i befolkningen.

Det havde været muligt, hvis socialdemokratiet ville, at sikre en større grad af frivillighed med hensyn til at gå ind i efterlønsordningen, at sikre en større tryghed, at sikre, at de, der var 60 år, virkelig havde valgmuligheder.

Det havde været muligt, hvis socialdemokratiet ville, også at sikre mulighed for at gå på nedsat tid. Enhver, der har arbejdet i en arbejdsløshedskasse, ved – man kan også få det at vide, hvis man lytter til læger eller omsorgsarbejdere – at det værste for et menneske er at blive sat udenfor. Der havde været mulighed for at sikre et flertal for, at man kunne gå ned i tid – og vi havde gerne set, at det kunne ske allerede fra 55 års alderen – men det ville socialdemokratiet ikke.

Der ville også have været muligheder for at sikre, at man kunne gå ind i systemet og ud af systemet. Til dem, der har talt så meget om et sabbatår, vil jeg sige: havde det ikke været rimeligt, at man havde givet mennesker